

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 698/2016
07.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Р., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката С.К., поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1446/11 од 04.11.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1500/2015 од 05.04.2016. године, у седници већа одржаној 07.06.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Р., поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1446/11 од 04.11.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1500/2015 од 05.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 1446/11 од 04.11.2015. године окривљени С.Р. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 29.01.2011. до 27.04.2011. године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду накнади трошкове судског паушала и кривичног поступка, као у изреци пресуде, те да оштећеној Г.М.-Р. накнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити накнадно одлучено, док је на основу члана 258. став 4. ЗКП оштећена Г.М.-Р. упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1500/2015 од 05.04.2016. године, ставом I, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног С.Р. преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду К 1446/11 од 04.11.2015. године тако што је окривљени С.Р. оглашен кривим због извршеног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у

трајању од две године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 29.01.2011. до 27.04.2011. године.

Окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала, као у изреци пресуде, те да оштећеној Г.М.-Р. накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити накнадно одлучено, док је оштећена Г.М.-Р. упућена на парницу ради остварења имовинско-правног поступка.

Истом пресудом, у ставу II, на основу одредбе члана 422. став 1. тачка 3. ЗКП, према окривљеном С.Р. одбијена је оптужба да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, те су трошкови кривичног поступка у том делу, пали на терет буџетских средстава суда, а ставом III, исте пресуде, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног С.Р. у преосталом делу.

Против наведених правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1446/11 од 04.11.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1500/2015 од 05.04.2016. године, бранилац окривљеног поднео је захтев за заштиту законитости због поврде кривичног закона на штету окривљеног, одредбе члана 55. КЗ и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев и одбије оптужбу против окривљеног С.Р. или да побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење пред другим већем, те да одложи извршење казне до окончања поступка по поднетом захтеву.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 4. став 1. ЗКП, наводима да доношење правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К 54/11 од 04.05.2012. године (којом је окривљени С.Р. оглашен кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ извршеног током 2009. и 2010. године према оштећеној Г.М.-Р.) представља правну препреку за поновно суђење истом окривљеном за радње предузете у 2008. и 2011. години, према истој оштећеној. По ставу одбране, вођењем предметног кривичног поступка пред Другим основним судом К 1446/11 и пред Апелационим судом у Београду Кж1 1500/15 и доношењем правноснажних пресуда које су предмет овог захтева, након доношења правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду К 54/11 од 04.05.2012. године, је учињена повреда одредбе члана 4. став 1. ЗКП која забрањује поновно суђење у истој кривичној ствари.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване. Против окривљеног С.Р. су покренути и вођени законити кривични поступци по самосталним оптужним актима надлежних тужилаца поднетим у различитим временским периодима управо због противправних радњи окривљеног које нису учињене у континуитету и краћим временским раздобљима, већ напротив у разлитим временским периодима и различитим календарским годинама. Овај суд налази да доношењем правноснажних пресуда: Првог основног суда у Београду К 54/11 од 04.05.2012. године и Другог основног суда у Београду К 1446/11 од 04.11.2015. године окривљеном С.Р. није суђено два пута за исту кривично-правну радњу, те се с тога побијане правноснажне пресуде не заснивају на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) у вези члана 4. став 1. ЗКП, како се то неосновано наводи у захтеву.

Такође, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на повреду кривичног закона учињену на штету окривљеног - повреду одредбе члана 55. Кривичног законика с обзиром на то да се, по ставу одбране, „ранија осуђиваност“ односно „поврат“ утврђује у односу на моменат предузимања радњи извршења, а не пресуђења како је то учинио другостепени суд у побијаној одлуци.

Врховни касациони суд је и ове наводе у захтеву којима се суштински, без нумеричког означавања, указује на повреду кривичног закона - одредбу члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 55. КЗ, оцењује као неосноване. Наиме, другостепени суд је правилно у смислу одредбе члана 54. КЗ (а не одредбе 55. КЗ) ранију осуђиваност окривљеног С.Р. и то за истоверсно кривично дело, ценио као отежавајућу околност, те је у склопу осталих утврђених околности које утичу да казна буде мања или већа окривљеном одмерио казну у законом прописаним границама. Супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног С.Р. су оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.